

ค้นหา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งสติไว้ให้จิตใจอยู่กับเนื้ออยู่กับตัว อยู่กับในหัวใจเรา
อยู่ในร่างกายเรา เพื่อตั้งสติไว้ควบคุมมันแล้วดูแล ดูแลรักษา ดูแลรักษา แล้วตั้งใจฟังธรรม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ทุกคนแสวงหา ทุกคนต้องการ ทุก
คนค้นคว้าอยู่ เพื่อจะต้องการัจฉธรรมความจริงในใจของแต่ละบุคคล แต่ในใจของแต่ละบุคคล
ที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะโดยธรรมชาติมันมีอวิชชาคือความไม่รู้จักตัวมันเอง

เพราะความไม่รู้จักตัวมันเองไง แต่มันอวดรู้ละ มันรู้เรื่องคนอื่นทั้งหมดเลย มันรู้เรื่อง
ส่งออกทั้งหมดเลย มันรู้เรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องโหราศาสตร์ เรื่องวัฏฏะ รู้หมดเลย แต่มันไม่รู้จัก
ตัวมันเอง เพราะมันไม่รู้จักตัวมันเองมันเลยแก้ไขที่ตัวมันเองไม่ได้

ตั้งสติไว้แล้วฟังธรรม ฟังธรรมนะ ฟังธรรมเพื่อเป็นเครื่องประดับของหัวใจดวงนี้
เครื่องประดับ ดูลิ เวลาเขาเรียนปริยัติฯ เวลาปริยัติ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ปริยัติคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาก็ไปเรียนคำสั่งสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อความเข้าใจ เพื่อความรู้ แต่ก็ไม่รู้ เพราะมันเป็นการทรงจำ
ธรรมวินัยๆ ใจ

คำว่า “ทรงจำ” มันมาจากข้างนอก เนื้อหาสาระมันเกิดจากบ้านเรามันสกปรก เกิดจาก
ในบ้านเราของเรา ในภพชาตินี้มันไม่สะอาดแฉะวาววาว ดูลิ เวลาร้านอาหาร ถ้าร้านอาหารที่เขา
มีชื่อเสียงของเขา ภาชนะของเขา เขาทำความสะอาดของเขา แล้วคนเข้าไปในร้านเขาไม่ระแวง
ไม่สงสัยถึงภาชนะอันนั้นว่ามันสกปรก เวลาใส่อาหารมา อาหารนั้นถึงจะมีรสชาติตามสั่งจะนั้น

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของเรา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ทำมาๆ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ชำระล้างอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ นะ วิมุตติสุขคือสุขแท้ๆ

สุขแท้ๆ ที่ว่าเจ้าชายสิทธัตถะเกิดมาแล้ว เห็นไหม ได้ภรรยา ได้ลูก ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ภรรยาและลูกเป็นครอบครัว แต่ความเกิด ความแก่ และความตาย มันเป็นเรื่องของหัวใจ สิ่งหัวใจเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วเราต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายใช่ไหม

เวลาท่านค้นคว้าหาสัจจะความจริงขึ้นมา อาสวัชฌญาณทำลายอวิชชา ทำลายภพในหัวใจดวงนั้น สิ่งที่มีมันสกปรกที่มันไม่รู้จักตัวมันเอง จนมันเข้าใจและรู้เห็นตามความเป็นจริง สรรคคากิเลสตัณหาทะยานอยากตามความเป็นจริง ภพนั้นนั้นแว่ววาวๆ นี่สิ่งนี้เป็นวิมุตติสุขๆ ใจ สุขในใจดวงนั้นใจ สุขจากที่ไม่ต้องอาศัยสิ่งใดเป็นอาภิส อาศัยสิ่งใดเป็นเครื่องเจือปนใจ ในตัวของเขาเองๆ ในตัวของหัวใจดวงนั้นนะ ธรรมชาติๆ ธาตุธรรมๆ

แต่ของเราธาตุรู้ ธาตุที่มีชีวิต สันตติ เกิดจากพลังงานในตัวมันเอง เป็นความมหัศจรรย์มากๆ สิ่งที่มีความมหัศจรรย์มาก หลวงตาท่านสอนใจ จิตนี้ไม่เคยตายๆ จิตของเรา ความรู้สึกอันนี้มันไม่เคยตาย มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพียงแต่ว่าสถานะของความเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมันมีวาระของมัน แต่หัวใจดวงนี้ไม่เคยตาย มันไปเสวยภพเสวยชาติในสถานะใด มันก็ได้ใช้ชีวิตแบบนั้น เวลาสิ้นจากอายุขัยในภพชาตินั้นก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ในปัจจุบันนี้มาเกิดเป็นเรานี่

มาเกิดเป็นเรา เป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราได้มาบวชเป็นพระนี่ เวลาบวชเป็นพระ เรามีศรัทธาความเชื่อใจ มีศรัทธาความเชื่อเพราะอะไร

เพราะอยู่ทางโลก ดุสิ เวลาเราบวชเป็นพระแล้วเรามองออกไปทางโลก โลกเขาเหมือนกับเขาจะมีความสุข เขารื่นเริง เขาไปทัศนศึกษา เขาไปเดินทัศนกิจ เขามีงานสังคมงานเลี้ยง ใ๊ฮ้อ! มันน่าจะสนุกนะ

แต่เราไม่ได้คิดหรือว่าเราก็คเคยเป็นแบบนั้น เราก็คเคยอยู่ในสังคมแบบนั้น แล้วสังคมแบบนั้นมันใช้พลังงานมากมายมหาศาล แล้วสิ่งที่เป็นพลังงานมากมายมหาศาลแล้ว สิ่งที่ใช้ไปๆ ถ้าไม่มีสติปัญญาไปเป็นทาสของเขา ทาสของน้ำเมา ทาสของยาเสพติด ทาสของการพนัน เป็นทาสๆๆ แล้วก็ต้องหาเงินหาทองมาเพื่อชดใช้หนี้สินที่ได้สร้างสมพะรุงพะรังมา เราก็คได้เห็นมันมาแล้วไง ถ้าคนเรามีสติปัญญา เห็นไหม

พวกเจ้ามือๆ เขาเอาอันนั้นเป็นธุรกิจของเขา ธุรกิจสี่เทาๆ ใจ เพื่อความเป็นอยู่ของเขา ในธรรมและวินัย ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ มันผิดศีลผิดธรรม อบายมุข อบายภูมิ สิ่งที่เป็น อบายมุข แล้วเรามองว่ามันเป็นความสุขได้อย่างไร เพราะมันเป็นอบายมุข มันจะไปสู่อบายภูมิ

เราไม่ต้องการสิ่งนั้น เราได้ละสิ่งนั้นมาแล้ว แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา เราบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป เทียบสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ท่านพยายามชำระล้างของท่านจนสิ้นสุดของท่าน ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เสวยวิมุตติสุขๆ มีธรรมและวินัย

เวลาโลกจะเจริญไฉน โลกเจริญต้องมีการศึกษา ภาคปริยัติเป็นการยืนยันว่าปริยัติชัดเจน มั่นคง การปฏิบัติก็จะชัดเจนมั่นคงไปด้วย ถ้าปริยัติคลอนแคลนๆ การปฏิบัตินั้นก็เหลวไหล แต่ถ้ามันมีคนมีอำนาจวาสนาขึ้นมา ปริยัติศึกษาๆ แล้วมันก็ต้องใช้สติใช้ปัญญา ใช้การท่องจำ ใช้ การวิเคราะห์วิจัยพอสมควร แต่เวลาภาคปฏิบัติขึ้นไปแล้วมันเอาความจริงขึ้นมา มันอาศัยบน หลักการ บนหัวใจของตน ทดสอบของตน เห็นไหม

ถ้าการทดสอบในใจของตน นั้นนะเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา แล้วมันทรงตัวขึ้นมา มันยังทรงตัวขึ้นมาไม่ได้ ไม่มีใครคุ้มครองดูแล ไม่มีใครเป็นครูบาอาจารย์คอยค้ำจุน เราก็คือศึกษา ปริยัติไฉน เอาปริยัติค้ำจุน ถ้าค้ำจุนแล้ว คนมีอำนาจวาสนาขึ้นมา ค้ำจุนด้วยภาคปริยัติขึ้นมา ถ้า เป็นความจริงขึ้นมา นั้นของจริงๆ ของจริงที่เราแสวงหา

ที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราละเราวางจากเพศของฆราวาส สิ่งในโลกเขาชื่นชม เขามีความสุข นั้นนะฆราวาสๆ แล้วฆราวาส นางวิสาขาเป็นโสดาบันขึ้นมา ต่างๆ เขาก็เป็นคนของเขาได้ แต่เป็นของเขาได้ เขาก็เป็นเรื่องของอำนาจวาสนาของเขา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราจะเอาความจริง เรามาบวชเป็นพระ เป็นพระเป็นลูกศิษย์ของพระกรรมฐาน พระกรรมฐานเป็นพระผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเอาจริงเอาจัง กับการประพฤติปฏิบัติ เวลาเอาจริงเอาจังกับการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็ต้องแสวงหา มา รักษาข้อวัตรปฏิบัติ รักษาศีล รักษาธรรม รักษาการประพฤติปฏิบัติของครูบาอาจารย์

เวลาหลวงตาท่านบอกไฉน จากมือของอาจารย์กับมือของลูกศิษย์เป็นมือเดียวกัน

เป็นมือเดียวกันมันต้องเป็นศีลเป็นธรรมเหมือนกัน ถ้ามือของครูบาอาจารย์ที่สะอาดบริสุทธิ์นะ มือของครูบาอาจารย์ที่ไม่มีเลศมัย ไม่มียาพิษเคลือบแคลง กับมือของลูกศิษย์ มือลูกศิษย์กับมืออาจารย์เป็นมือเดียวกัน จำต้องใช้แทนกันได้

ของเราตอนนี้ เราเป็นมือของลูกศิษย์ลูกหาที่การประพฤติปฏิบัติการแสวงหา ในหัวใจมันจะเป็นสารพิษ มันมียาพิษ มันยังมีสิ่งที่มันสะสมในใจ มันยังไม่สะอาดพอ เรากระโดดกอดอย่างไร เห็นไหม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ผู้ที่อยู่ที่ไกลเราปฏิบัติเหมือนเราเลย เหมือนอยู่ใกล้ชิด ผู้ที่จับชายจีวรไว้มันทำขัดทำแย้ง มันไม่ทำตาม เหมือนอยู่ห่างไกลหมดเลย” นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาของหลวงตา เห็นไหม มือลูกศิษย์กับมืออาจารย์เป็นใช้แทนกันได้ๆ

ถ้าใช้แทนกันได้ เราก็ต้องมีศีลมีธรรม เราต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต สิ่งที่เป็นธรรมๆ แล้วสิ่งที่วุฒิกวาระคนที่ประพฤติปฏิบัตินี้ไง ถ้าคนที่ประพฤติปฏิบัติมันมีวุฒิกวาระขึ้นมามันทำไม่ได้ มันทำไม่ได้หรอก เพราะอะไร เพราะว่าเข้มทิกมันขึ้นขึ้นไปทางทิศเหนือทั้งสิ้น เข้มทิกอะไรมันว่อนไปหมดเลย เข้มทิก เพราะอะไร เพราะว่าวุฒิกวาระมันไม่มีไ้ มันไม่มีหลักมีเกณฑ์อะไรเลย ทำอะไร ทำอะไรเพื่ออะไร

เพราะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประหยัดมัธยัสถ์ มักน้อย สันโดษ ถือสันโดษ ไม่มักมาก ไม่คลุกคลี นี่มันหนทาง

มือเดียวกันร่อนเป็นค้ำคาวเลยอย่างนี้ มืออะไรนะ มือค้ำคาว ไม่ใช่มือมนุษย์ แล้วไม่ใช่มือครูบาอาจารย์ แล้วไม่ใช่มือธรรมด้วย ใช้แทนกันไม่ได้ ใช้แทนกันไม่ได้เพราะอะไร เพราะนี่คือต้นเหตุไ้ ปลายเหตุ ปลายเหตุคือผลของการปฏิบัติ

ถ้าปลายเหตุมันรุ่มมันเย็นนะ พระสงฆ์เรา หมู่คณะเราจะรุ่มเย็นเป็นสุขไ้ ถ้ารุ่มเย็นเป็นสุขเป็นที่ไ้วางใจของสังคมไ้ ถ้าเป็นที่ไ้วางใจ วางใจไ้

แต่ถ้ามันวางใจไม่ได้มันจะรุ่มเย็นเป็นสุขไปที่ไหน ผวาทั้งนั้นนะ ไ้คนอยู่วัดก็ผวา ไ้คนติดต่อสื่อสารก็ผวา ไ้คนที่อยู่ในสังคมที่คอยรับผลก็ผวา มันผวาไปหมดเลย มันไ้ไว้ใจกันไม่ได้ แต่ถ้ามันไ้ไว้ใจไ้ได้มันจะรุ่มเย็นเป็นสุขไ้

ถ้ารู้เป็นสุข เราเชื่อสัตย์ เรามีสัตย์ มีสัตย์จะมีความจริง ทุกคนบวชมาก็ปฎิสนทั้งสิ้น เวลาปฎิสนทั้งสิ้น เราบวชมาแล้วมันมีข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจๆ

ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่นะ มันเป็นเครื่องอยู่ คำว่า “เครื่องอยู่” ไม่ใช่ความจริงใจ

ถ้าเป็นความจริง เวลาหลวงตาท่านยังเข้มงวดอยู่ไง อัฐิหินทรายปูนมันมีอยู่ทั่วโลกทั่วไป ทั้งสิ้น ในการประพฤติปฏิบัติ โลกเขาปฏิบัติ เราก็ปฏิบัติ การปฏิบัติ กิริยา ทำแค่เป็นกิริยาก็ทำเหมือนกัน นั่งสมาธิ เดินจงกรมเหมือนกันทั้งสิ้น แต่มันเป็นแค่กิริยา มันเป็นพิธีกรรม มันไม่เป็นจริงไม่เป็นจริงใจ

ถ้าเป็นจริงเป็นจริงขึ้นมา เรามาค้นคว้าของเรา ทำความสงบใจเข้ามา ถ้าใจสงบแล้ว สงบแล้วถ้ามันมีสติมีปัญญา สัจจะความจริง ผีก็หนีไปปัญญาๆ ถ้าผีหนีไปปัญญาหาความบกพร่องของตน หาสิ่งผิดพลาดของตน

ถ้ามันเห็นสิ่งผิดพลาดของตนนะ เราค้นหาเอง เราค้นคว้าเอง แล้วมันเป็นความจริงเอง มันสะท้อนใจ มันสะท้อนใจแล้วมันเศร้าใจนะ ทำไมเราผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่อย่างนั้นนะ ทำไมมันไม่แก้ไข ทำไมมันไม่เป็นจริงเป็นจริงขึ้นมา ถ้าเรารู้เราเห็นนะ ถ้าเราค้นคว้าๆ ถ้าเห็นแล้วมันสะท้อนใจมาก

ที่มันไม่เห็นนะสิ พอไม่เห็นมันก็เป็นทวิภูมิมานะทั้งสิ้น ถ้าเอียงเพราะรัก ถ้าเอียงเพราะชัง ถ้าเอียงเพราะพวกเขา ถ้าเอียงเพราะพวกเขา ถ้าเอียงทั้งนั้นนะ มันเป็นการเบียดเบียนกัน มันไม่เป็นความจริง ความจริงมันเป็นความจริงแล้วความดีก็ต้องเป็นความดีสิ

นี่ความดีมันไม่เป็นความดีเลยเพราะมันมีความลำเอียง ถ้าเอียงเพราะรัก ถ้าเอียงเพราะชัง ถ้าเอียงเพราะเขา ถ้าเอียงเพราะเรา ถ้าเอียงเพราะพวกเขาพวกเขา พวกเขา ถ้าเอียงๆ มันคิดไปนู่นนะ ถ้ามันหาไม่เจอ

นี่ค้นคว้า ค้นคว้า ค้นคว้า มันสัญญาอารมณ์ไง หลวงตาท่านสอนประจำ อย่าเสียตาย อย่าเสียตายอารมณ์ความรู้สึก อย่าเสียตายความนึกคิด

ใช้ความนึกคิด ความรู้สึกเรา เราคิดว่าเราคิดแล้วยอดเยียมกระเทียมดอง ยอดมนุษย์ไง

มรรคหยาบข้ามรรคละเถียด เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ใต้สิ่งที่เราคิดมาเริ่มต้น เริ่มต้นมานี้ แหม! มหัจฉรย์พันลึกลึกซึ่งมากเลย พอมันพิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่าเนะ หยาบหมดนะ มันจะไปสู่ความละเอียดลึกซึ้งของมัน ถ้ามันส่งเสริมไปด้วยสติ ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาเนะ

อย่าพลั้งเผลอ อย่ามีทิฐิมานะ อย่ากอดสัญญาอารมณ์เก่า เสดดที่คายทิ้งไปแล้วอย่าไปเลียกิน ของเน่าของเสียใจ ขี้หูขี้ตาขี้มูกขี้ไคล ขี้ทั้งนั้นเนะ มันออกไปจากร่างกายนี้ มันออกปากกินเข้าไปแล้วมันก็ถ่ายออกเป็นขี้ เป็นขี้ทั้งนั้น ขี้เหลืองขี้ไคล เป็นขี้ สัญญาอารมณ์เนะขี้ ขี้โลกขี้โกรธขี้หลง เป็นขี้

ถ้าเราค้นคว้า เราเห็นของเราได้ มันเป็นธรรม นี่คือการฝึกหัด คือการปฏิบัติไง ถ้าการฝึกหัด คือการปฏิบัติ เรามีสติมีปัญญาค้นคว้าของเรา ถ้าค้นคว้าของเรา ค้นคว้าไ้ ค้นคว้าหาความจริงในใจนี้

ภาคปริยัติ ถ้าภาคปริยัตินั่นคง การปฏิบัติจะแว่ววาว การปฏิบัติจะมั่นคงเพราะ การศึกษาการค้นคว้าภาคทฤษฎีมันถูกต้อง ถูกต้องก็ถูกต้องอยู่อย่างนั้นเนะ อยู่อย่างนั้นเนะ มันยังไม่ได้ปฏิบัติ

เวลาปฏิบัติขึ้นมา ภาคปฏิบัติๆ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา ดุสิ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านลงมาหาเจ้าคุณอุบาลีฯ เข้ามาหาเจ้าคุณหนู มาศึกษามาค้นคว้าในกรุงเทพฯ เพราะในกรุงเทพฯ เป็นที่อยู่ของนักปราชญ์ นักปราชญ์ราชบัณฑิต ค้นคว้าศึกษาตามตำรับตำรา แล้วก็พยายามค้นคว้าฝึกหัดขึ้นมา

แล้วมันมีนักรบ ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระกรรมฐานอยู่ในป่าในเขาท่านก็ปฏิบัติของท่าน เวลามันเกิดปัญญา เวลาธรรมมันเกิดๆ หลวงปู่มั่นท่านบอกท่านฟังธรรมทั้งวันทั้งคืนเนะ เวลา มันเกิด มันเกิดกับเรา แล้วจริงไม่จริงละ เห็นไหม ค้นคว้าค้นหาแล้วเปรียบเทียบ แล้วพยายามเปรียบเทียบมากับธรรมและวินัย

แล้วเปรียบเทียบธรรมวินัยไม่ใช่เปรียบเทียบโดยทัศนคติมุมมองของตนนะ เปรียบเทียบธรรมและวินัยโดยทัศนะและคติของเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านเป็นนักปราชญ์ เป็นผู้วางราก การศึกษาของประเทศไทย ทั้งการศึกษาประชาบาล ทั้งการศึกษาทางโลก เริ่มวางรากวางฐาน

ในการศึกษา ศึกษาทั้งทางฆราวาสและศึกษาทั้งทางพระ เผยแผ่การศึกษาออกไป แล้วท่านศึกษาแล้วมันมีคุณธรรมขึ้นมา ท่านก็ปฏิบัติด้วย

แล้วเวลาลงปุ้บเสาร์ท่านเป็นนักรบเลย หน่วยรบพิเศษเลย เข้าไปรบกับกิเลสเลย ถ้ามันเจออย่างไรแล้วมันหันรีหันขวางก็มาปรึกษา มาปรึกษากับนักปราชญ์ราชบัณฑิตเลย

นี่เอาจริงๆ คั้นคว้าหาความบกพร่องทั้งภายในของเรา แล้วคั้นคว้าหาความบกพร่องทั้งภายในของเรา มันเป็นกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเป็นกิเลสในหัวใจนี้ แล้วเวลาเข้าไปเจอกับความโลภ ความโกรธ ความหลงในหัวใจนี้ แล้วเอาอะไรต่อสู้กับมัน ก็เอาสติ เอาปัญญาของเราต่อสู้ไง แล้วต่อสู้ มันเกิดปฏิกิริยาอย่างไร

เวลากิเลสมันหลอกมันหลอน มันพลิกมันแพลง มันชักมันจูงใจ เป็นอย่างนั้นๆๆ เชื้อมันไป ตามมันไปไง แล้วมันมีกำลังของสมาธิไง มันมีหัวใจ มีธาตุรู้ มีความรู้สึกนี้ มันมีรสมีชาติ มันพิจารณาไป นี่กิเลสมันชักมันนำ มันทำให้พลั้งให้พลาด ให้ผิดให้พลาดไป นี่เวลามันพลิกมันแพลงขึ้นมาแล้วแก้ไขอย่างไร

เวลาครูบาอาจารย์ท่านแก้ไข แล้วแก้ไขโดยประสบการณ์ โดยสติ โดยสมาธิ โดยปัญญาของท่าน แล้วยังทดสอบกับนักปราชญ์ราชบัณฑิตว่ามันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ทดสอบกันๆ เห็นไหม คนที่เอาจริงเอาจังเขาเอาจริงเอาจังอย่างนั้นไง ไม่เชื่อตัวเอง แม้แต่ตัวเองเวลาเกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญา มันก็เกิด มันก็มีรสมีชาติ คนปฏิบัติทุกคน เวลาจิตที่มันดี เวลาจิตมันเสื่อม แล้วสภาวะเหตุการณ์อย่างนี้ใครไม่เจอเลย มันเป็นไปได้อย่างไร

คุณก็ฟ้าทุกชนิดสิ นักก็ฟ้าทุกชนิดที่เขารักษากำลังกายตอนเช้า เขารักษาความฟิตของเขาอะ นักก็ฟ้าอาชีพนะ อาหารของเขา เขาต้องมีนักโภชนาการคุมให้เลย แล้วต้องทานอย่างนั้น ต้องใช้พลังงานอย่างนั้น ต้องใช้ออกกำลังกายอย่างนั้น เพื่อจะดึงกล้ามเนื้อส่วนใดให้มันมีกำลังอย่างไร เช่น นักก็ฟ้าชนิดใด นักก็ฟ้าเขาต้องทำขนาดนั้นนะ นี่พูดถึงว่านักก็ฟ้าอาชีพนะ

แต่ของเราพระกรรมฐานนักปฏิบัติอาชีพ อาชีพนักรบ สิ่งในโลกเขายกย่องสรรเสริญกัน ไง พระปฏิบัติฯ เขายกย่องเขาสรรเสริญก็เพราะชื่อไ้ พระป่าๆ นี่ชื่อ ชื่อว่าเป็นนักรบ แล้วมันรบจริงหรือเปล่าละ ถ้ามันรบจริง ทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ถ้ามันทำจริงทำจังของมันมา

ทั้งสิ้น ไม่มีสมองใช้ใหม่ ความคิดไม่เป็นหรือ คิดไม่ได้ใช้ใหม่ เวลาคิดได้ มันเหมือนกันใหม่ มันก็เหมือนกัน เท่ากันทั้งนั้นนะ แต่กิเลสมันพาไป

นี่ไง ไม่ค้นคว้า ไม่มีขันติธรรม ไม่มีปัญญาใคร่ครวญ เวลาคนอื่นใช้กฎหมาย ใช้บังคับ เขาหมดนะ มึงรู้ใหม่ว่าถูกใคร กฎหมายบังคับ บังคับใช้เขาทั่วแหละ แต่ของฉันพิเศษ ฉันเป็นคนที่รับผิดชอบมาก นี่มันไปของมันทั่วแหละถ้ามันจับไม่ได้

แต่ถ้ามันจับได้นะ ค้นคว้าหา มันสะท้อนใจมาก เวลามันสะท้อนใจ นั่นนะ สติสัมปชัญญะมันเกิด แล้วเวลาเกิดขึ้นมาคุณธรรมมันเกิด เวลาคุณธรรมมันเกิด ขนพองสยองเกล้า ขนลุกขนพองเลยละ แล้วเวลามันคิดได้นะ ทำไมกูไม่รู้ๆ มันออกนั้นแหละ

ถ้ามันรู้แล้วมันเท่าทันนะ มันโทษตัวเองทั้งนั้นนะ วันไหนถ้ามันโทษตัวเองนะ นั่นนะ ถูกต้อง ถ้าวันไหนมันลำเอียง มันส่งออก มันโทษคนอื่นนะจบแล้ว คือทุกอย่างผลักดันให้คนอื่นหมดเลย แล้วเหลืออะไรละ เหลือความว่างเปล่า เหลือแต่ชี้ แต่ทุกอย่างมันเกิดที่ฐิติจิต

หลวงปู่มั่นท่านสอน อวิชชามันเกิดที่ไหน อวิชชามันเกิดอย่างไร ในหนังสือก็ไม่มี ในพระไตรปิฎกมีแต่หมึกเปื้อนกระดาษนะ ตัวจริงไม่มี เวลาคำสอนของครูบาอาจารย์ก็คำสอนของท่าน มันเป็นก็เป็นในหัวใจของท่าน แล้วของเราละ ของเราวางเปล่า กระดาษเปล่าๆ ใจไม่เห็นมีอะไรสักชิ้นหนึ่ง แล้วจะจารึกอะไรลงไปละ จะจารึกอะไรลงไปมันก็เขียนไปด้วยกิเลสใจ เขียนไปด้วยความเห็นของตนใจ ในเมื่อมันยังไม่รู้ไม่เห็นสิ่งใดเลย

แต่ถ้ามันรู้มันเห็นขึ้นมา ถ้ามันจับต้องได้ไง มันสลดสังเวช มันสลดสังเวชนะ เดี๋ยวจงกรมนะ มึงผิตๆ ทำไมแค่นี้คิดไม่ได้ ทำไมทำอย่างนี้ไม่ได้ ทำไมครูบาอาจารย์ท่านทำได้ ทำไมครูบาอาจารย์ท่านผ่านของท่านมาได้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านค้นคว้าหาขนาดไหน มันทุกข์มันยากขนาดไหน แล้วตอนนี้เทคโนโลยีมันเจริญขนาดนี้ คอมพิวเตอร์กดเข้าไปเถอะ กดได้หมดเลย คำสั่งคำสอนคำอบรมของครูบาอาจารย์เต็มไปหมดเลย แต่ข้อเท็จจริงมันมีหรือไม่ละ แล้วมันเป็นจริงหรือไม่ละ

มันมีแต่ไอ้พวกกะล่อนนั่นนะมันเอาสมบัติของครูบาอาจารย์ไปขายกิน เป็นอย่างนั้นๆ แหม! จิตเป็นอย่างนั้นๆ...เป็นอะไร

ถ้าเป็นจริงเขาจะส่งบระจับ เขาก็มีคุณธรรมของเขา เขาไม่สร้างบาปสร้างกรรมแน่นอน คนที่ไม่มีคุณธรรมสร้างบาปสร้างกรรม หนึ่ง โทก กะลอน ปลิ้นปล้อน ตอแหล นั่นกิเลสทั้งนั้น นะ มันไม่จริง

ถ้าจริงนะ ความจริงเขาต้องกะลอนให้ใครฟัง ทำไมต้องโกหกเพื่อให้เขาเชื่อ ทำไมต้อง ตอแหลเพื่อจะรักษาหน้า ทำไมต้องพลิกแพลงเพื่อกิเลสให้มันตัวใหญ่ๆ ทำไมมันเป็นอย่างนั้น ถ้ามันเป็นความจริง หนึ่ง หนึ่งเลย

สพ.เพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น คนหยาบ คนละเอียด คนปานกลาง คนหยาบๆ เขาก็เชื่อแต่เรื่องหยาบๆ ทำตามกระแสสังคมกันไป แล้ว กระต่ายมันตื่นตูม ใครจะมีปัญญาจะเอาเรือไปขวางน้ำเชี่ยว

สังคมเขาพยายามสร้างกระแส ถ้าสร้างกระแสได้ โอ้โฮ! น้ำเชี่ยวไหลแรงมาก แล้วไอ้ พวกกระต่ายตื่นตูม ไอ้พวกหยาบๆ มันก็เชื่อตามๆ กันไป

สพ.เพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายน่าสังเวช แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราละ

เรากับสติเราไง ปัญญาเราไง ทางจกรมเราไง นั่งสมาธิภาวนา เห็นแล้ว นี่ไง ถ้าขาดสติ ขาดปัญญาเป็นแบบนี้ แล้วเกี่ยวอะไรละ

แต่สังคมนั้นเขาเพื่อผลประโยชน์ของเขาไง ประโยชน์เขา **สพ.เพ สตฺตา** ไง ถ้าบอกว่า ถ้ามีสัจจะมีความจริงขึ้นมา มันนี่ **สพ.เพ สตฺตา** สัตว์ทั้งหลายจะโง่จะฉลาดมันเรื่องของ เขา แล้วเรื่องของเขาๆ เรื่องต้องไปแบกโลก ใครมีกำลังแบกโลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เรามีวาสนาน้อย เราอายุ ๘๐ ปี เราต้องนิพพานแล้ว อานนท์ เธออย่าเสียใจไปเลย อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

พระอานนท์เวลาเป็นพระอรหันต์แล้ว เวลาหมดอายุขัย ๑๒๐ ปี จาก ๘๐ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๘๐ ปี พระอานนท์อายุเท่ากัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพาน ไป พระอานนท์ตรัสรู้ธรรมแล้วยังอยู่อีก ๔๐ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่อีก ๔๕ ปี

พระอานนท์เป็นพระอรหันต์แล้วเผยแพร่ ยังเผยแพร่ ยังเป็นที่พึ่งอาศัยของบริษัท ๔ ไม่เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เห็นพระอานนท์ไง นี่สิ่งที่มันสืบทอดกันมาๆ เห็นไหม

“เราเวลาน้อย อายุ ๘๐ ปีเราต้องนิพพาน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โลกธรรม ๘ **สพเพ สตตา** มันเป็นเรื่องของเขา แต่เวลาเป็นอำนาจวาสนาของท่านนะ มารดลใจให้สั้นชีวิตตลอด

“มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็งสามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้” ของไอ้พวกฤๅษีชีไพร ของไอ้ผู้เห็นผิดนะ “เรายังไม่ยอมนิพพานๆ”

จนวันสุดท้าย มารดลใจ

“มารเอ๋ย บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็งสามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง” ไอ้กะล่อน ไอ้ปลิ้นปล้อน ไอ้พลิกไอ้แพลงนั่นนะ “อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน”

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปล่อยโลกธรรม ๘ เรื่องของโลก แล้วถ้ามีธรรมไม่ตามกระแส นั่นกระแส กระแสของโลกไง **สพเพ สตตา** สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นสุขๆ เกิด เป็นสุขๆ เกิด จงมีแต่ความสุข

แต่ของเราไม่ใช่ เพราะว่าเราจะค้นหาหากิเลสต้นหาความทะยานอยากของเราไง เรา จะค้นหาหาความผิดพลาดของเรา พญามารๆ ที่มันครอบงำหัวใจดวงนี้ไง ได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบ เป็นพระป่าอยู่นี้ ถ้าพระป่าถ้ามันมีสติ มีปัญญา มันค้นหาเจอ ค้นหาหาความบกพร่องของเรา ความผิดพลาดของเรา

แล้วความบกพร่อง ความผิดพลาดมันเกิดจากไหน จากมโนกรรม มโนกรรมขึ้นมา มันเกิดกายกรรม เกิดวจีกรรม เกิดการกระทำ สิ่งที่เราทำนั้นมันต้องคิดขึ้นมาก่อน แล้วเวลาคิดขึ้นมา ทำไมมันคิดละ ทำไมมันคิดได้แล้วมันทำได้ แล้วทำลงไปทำไม ทำไปแล้วมันมาเสียอก เสียใจมาซ้ำใจทำไม ซ้ำใจก็เลิกทำสิ เลิกไปยุ่งวุ่นวายกับมันไป

เราก็ตั้งสติตั้งปัญญาให้มากขึ้น ทำความสงบของใจให้มากขึ้น แล้วค้นหาหาความผิดพลาดมากขึ้นไปกว่าเดิม ค้นหาหาไอ้ที่ว่ามันเป็นอุเบกขา มันเป็นเรื่องๆ นั่นนะตัวแท้ๆ ของ

จริงของมันนะ ถ้าจับต้องมันได้ เราจับมันพิจารณาขึ้นมาสิ นั่นนะงานแท้ๆ เลยละ นี่งานกระทำ งานค้นหา ถ้าค้นหาถ้ามันเจอขึ้นมามันสลดมันสังเวชใจ

แล้วถ้ามันเป็นจริงเราก็ค้นคว้าของเราไป มันจะเกิดชนพองสยองเกล้า มันจะเห็น ความผิดพลาด เห็นความบกพร่อง นี่ไง หายใจดังเกินไปยังไม่ถูกเลย คนนั่งข้างเคียง เสียงของ เรามันไปกระเทือนเขา เราจะทำอย่างไรให้เรานุ่มนวลที่สุด เราจะทำอย่างไร การนั่ง การเดิน การเหยียด การคู้ของเราไม่ให้มีเสียงกระทบใครเลย

อยู่ที่บ้านตาด แม้แต่แจกอาหารนั่นนะ ยังพูดไม่ได้เลย กระแอมๆ ห้ามพูดเด็ดขาด เสียง มีไม่ได้ แล้วเราทำอย่างไรละ เวลาทักทายกัน กระแอมๆ รู้แล้ว นี่ไม่ให้มีเสียงดัง เวลามันจะเอา ความรอบคอบ นี่คือการกระทำไง การกระทำของเขามันต้องสงบระงับเข้ามา

แล้วถ้าสงบระงับเข้ามา นี่ลูกศิษย์กรรมฐาน อ้อ! นี่ลูกศิษย์กรรมฐาน ถ้าไอ้โรงลิเกนั่น มันไม่ใช่ มันไม่ใช่ศิษย์กรรมฐาน นี่ไง แหม! เป็นกรรมฐาน เป็นพระป่า

ไม่อยากจะพูดนะ เขาเสียดสีเยอะมาก ป่าเถื่อน แล้วกิริยามารยาทไง

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ ดูลิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านพูดประจำ เวลา เทศนาว่าการ โอ้ย! หน้าวัดท้ายวัดได้ยินหมดเลย เสียงนี้ โอ้โฮ! มหัศจรรย์ นั่นนะพลังของธรรม เวลาพูดถึงพลังของธรรมใครไม่รู้จัก

เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านพูด เวลาเสียงหลวงปู่มั่นเกิดขึ้น “เฮ้ย! ฟ้าร้องๆ” เสียงหลวงปู่มั่น ดังไม่ได้เลยละ พระทั้งหมดจะอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่จะรีบวาง แล้วจะรีบไปที่ใต้กุฏิท่าน เพราะการ แสดงออกของท่าน ธรรมที่ออกมาจากหัวใจของท่านมันเหมือนฝน มันเหมือนน้ำทิพย์ชโลมลง หัวใจของลูกศิษย์ลูกหา ลูกศิษย์ลูกหาต้องการอย่างนั้น

แต่มันก็เป็นกรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ที่ว่า ใครมีบุญญาธิการมากน้อยแค่ไหน ถ้ามี บุญญาธิการมากมันก็อยากจะรู้มาก มันอยากต้องการมาก

เวลาหลวงตาท่านพูดเลย เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ เหมือนทารกได้ดื่มนมจากอกของ แม่ ทารกที่มันจะมีความสุขที่สุด มันก็ได้ดื่มนมจากอกของแม่

เวลาเด็กมันถาม “รู้จักสวรรค์ไหม”

หลวงตาท่านซึกลับเลย ก็อกแม่มึงนั่นไง ออกแม่มึงนั่นนะสวรรค์ น้ำนมแม่มึงนั่นล่ะสวรรค์

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันทุกข์มันยาก คนที่มันมีสติมีปัญญานะ เสียงดังไม่ได้ มีเสียงขึ้นมา ใครจะทำอะไรอยู่ก็แล้วแต่จะวางทันที ไปฟังเทศน์ก่อน ไปเอาเทคนิค ไปเอาสิ่งที่ว่า เวลาครูบาอาจารย์ท่านคุ้มครองลูกศิษย์ลูกหาของท่าน อยู่ด้วยกันเวลาคุ้มครองขึ้นมา มันคิดออกนอกเรื่องไม่ได้ มันจะไปเรื่องอื่นไม่ได้ นี่ไง เพราะอะไร

ท่านพูดเลย เวลาหลวงปู่ท่านว่านะ แม้แต่เวลาจะคิดออกจากวัดท่านไป ท่านบอกนั่นนะขาดนิสัยแล้ว นี่เวลาคิดใจ ขาดนิสัย เพราะอะไร เพราะมันล้าวิกาลไง พระจะออกจากวัดออกจากขอบเขตไปต้องลาก่อน ขออนุญาต แล้วเวลามันคิด หัวใจมันคิดใจ คิดว่าจะไปนั่นไปนี่ นั่นนะท่านบอกขาดแล้ว นี่พูดถึงมโนกรรมนะ

เวลาหลวงปู่ท่านชี้ท่านชี้เข้าไปในหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่จะหาความบกพร่องของตน แต่หาไม่เจอ ค้นไม่ได้

ท่านถึงให้ค้นคว้าค้นหา เวลาค้นคว้านะ เราทำความเข้าใจของเราเข้ามา แล้วเราค้นคว้าค้นหาสิ่งที่มันเป็นพิษเป็นภัยในใจ แล้วถ้าเราค้นคว้าค้นหาเจอนะ แหม! มันสังเวช มันทั้งสังเวช มันทั้งสลดหดหู่ แล้วถ้ามันมีสติสัมปชัญญะขึ้นมามันก็ตื่นใจ

เออ ! เราเหมือนไปหาหมอ หมอวินิจฉัยโรคได้ว่าเป็นนั่นเป็นนี่ เราก็รักษา นี่เหมือนกัน พอเราค้นคว้าค้นหาอารมณ์ความรู้สึก ก็เลสที่มันปลิ้นมันปล่อนในใจเรา เราค้นหา เราค้นเจอขึ้นมา พอค้นหา ค้นเจอ เราก็รู้ว่าเราผิดใจ ทำไมโง่ขนาดนี้ ทำไมโง่ขนาดนี้ เวลามันค้นเจอนะ มันเศร้า ทำทำไมล่ะ เวลาตอนนั้นมันก็ขาดสติ มันรู้เท่าไม่ถึงการณ์ มันทำไปโดยอารมณ์ชั่ววูบ อารมณ์ชั่ววูบๆ แล้วมันก็วูบๆ ป่อยเลย

ค้นคว้า ค้นหา แล้วพยายามทำของเรา แล้วมันจะฟื้นฟูขึ้นมา นี่คือการปฏิบัตินะ มันจะเติบโต หัวใจมันจะเติบโตขึ้นมา มันเติบโตมาจากประสบการณ์ เติบโตมาจากการภาวนา

นักมวย เวลาเขาเริ่มฝึกหัดใหม่ เด็กหัดใหม่ชกก่อนเวลา แล้วก็ชกประดับรายการ พอเป็นแม่เหล็กขึ้นมา เป็นคู่เอกอย่างนี้ นักมวยเขาจะฝึกหัดขึ้นมา กว่าเขาจะเข้มแข็ง กว่าเขาจะมีสติสัมปชัญญะ มีปฏิภาณไหวพริบในการป้องกันตัว ในการออกอาวุธ นี่นักมวย

ไฉนเรานักรบ เราจะรบกับกิเลสของเรานะ ตั้งสติ ทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา สิ่งใดที่เกิดขึ้น สติจับ จับความคิดนี้ จับอารมณ์ความรู้สึกของเราได้ ถ้ามันจับความคิดได้ จับอารมณ์ของเราได้ นั่นแหละ นั่นแหละคือปัญญา ปัญญามันจะใคร่ครวญค้นคว้าหาความผิดพลาดไป

ถ้าเราไม่มีอะไรผิดพลาด เราไม่มีสิ่งใดเลย ทำไมเราทำสมาธิมันไม่ลงล่ะ ทำไมทำอะไรได้ แล้วมันไม่เจริญงอกงาม นี่ไง ถ้ามันค้นคว้าค้นหาเจอนะ มันสังเวช มันสะเทือนใจนะ นั่นนะมันจะพัฒนาของมัน นี่คือการฝึกหัด คือการประพฤติปฏิบัติ พังธรรมๆ แล้วก็ปฏิบัติธรรม พังธรรมปฏิบัติธรรม ค้นคว้าหาคุณธรรม ปฏิบัติธรรมเพื่อหัวใจของเรา เอวัง